

ΣΤΗ ΒΡΥΣΗ ΤΗΣ ΓΕΙΤΟΝΙΑΣ

Βρυσούλα, ὀλομεσὶς στὴ στράτα
στῆς χώρας μέσα τὸ βοητό !
Σκόνες τὰ χελια σου γιομάτα
καὶ τὸ νεράκι λιγιστό,
θολό, στάλα στὴ στάλα ρέει·
σὰ νάναι δάκρυο πού σέ κλαίει.

Σκλαβούλα ἐσύ, μανταλωμένη,
μὲ σιδερόπορτες κλειστή,
κι ἀπὸ τὸν ὄχλο μολεμένη !
'Ολοάσπρη πέτρα, σκαλιστή,
στολίδο σουβαλαν — τί κρῖμα —
τῆς παρθενιάς σου ὀλόρθο μνήμα .

Σιμά σου ἀπόψε, ὅπως περνῶ,
σοῦ φέρνω μήνημα δροσάτο,
ἀπ' τ' ἀγεράκι τὸ σπερνό,
πού πνέει στὸν πεῦκο καὶ στὸ βάτο.
Μπάλισμα καὶ παρηγοριά
μέσ στη σκλαβιά σου τῆ βαρειά.

Βῆκα ψηλά, στοῦ λόγγου πέρα,
τῆ μοσκομύριστη ἀγκαλιά,
τῆ μάνια σου κρυσταλλοτέρα !
Τὴν τραγουδοῦσαν τὰ πουλιά
στὶς γλωροσιές τ' ἀγριοπλατάνου.
Μακριὰ ἢ φλογέρα τοῦ τσοπάνου.—

Μέσ στὸν καθρέφτη τοῦ νεροῦ,
παραιριζοντας τὰ κλώνια,
γυαλιζονταν ἀποσπεροῦ
Νεραϊδοπούλες καὶ Τελώνια .
Στ' ἀσῆμι τάντινε ὅλα γύρα
τοῦ φεγγαριοῦ ἢ φωτοπλημμύρα.

Πρόβαλε· αὐτιάξεται στὰ σοκίνα
λιγεροκάμωτη, σειστή,
λαφροπατώντας κ' ἢ λαφ'ίνα,
καὶ λαχταράει νὰ δροσιστεῖ.
Στὸ θολωμένο σου τ' αὐλάκι
δὲν ἦρθ' οὔτ' ἓνα σκουλικάκι !

Βρυσούλα μου ! Τοῦ ἡλιοῦ τὸ κάμα
μέρα τῆ μέρα σὲ στερεθεῖ·
Βρυσούλα ! Τ' ἀκριθό σου κλάμα
τοῦ κόσμου ἀνάμπαιγμα καὶ χλεύη !
Κ' ἓνα προῦνὸ, περνώντας, εἶδα
στερνὴ ἀπ' τὸ δάκρυο σου σταλίδα !

ΛΑΥΡΑΣ

ΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΗΣΟΥΜΕ...

Ἄς τραγουδήσουμε οἱ νεκροὶ προτοῦ στόνταφο μπουῦμε
Μὲ τὴν καρδιά μας τοῦς σκοποῦς τοῦς ταιριαχτοῦς
(Ἄς βροῦμε,

Ἄς κάνουμε τὰ σεῖστρα μας ζωηρὰ νὰ γολογήσουν
Ποῦ φτάνοντας στὴ μαύρη γῆς βαθεῖα νάντυλαλήσουν.

Ἄράδα ἀράδα στὸ χορό, ἀδέσφια μου, πιαστήτε.
'Αρμονικά, κ' ἐεὶο εὐάν» κρᾶζοντας τραγουδεῖτε,
Κι ἄς εἶναι τὸ τσινουῦδι μας ἓνας χαλιὰς πού δίνει
Τὴ ζῆση μὲ τὸ θάνατο ὅπου μᾶς περιμένει.

ΙΩΣΗΦ ΡΑΦΤΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΟ ΒΑΖΑΚΙ

Ἐκεῖνο τὸ πρωτὶ κατσουφιασμένο ξύπνησε τὸ κα-
βαρινάκι μέσα στὸ χρυσὸ κλωθὶ του· ἢ βαρεῖα μυ-
ροδιὰ τῶν τριαντάφυλλων ἀπὸ τὸν κῆπο πλημμύρι-
ζε τὸ δωμάτιο· οἱ κουρτίνες ψιλοψικικες μεταξωτές,
ρυτιδώνουνταν ἀπ' τὰεράκι σὲ μύρια σκῆματα, χρώ-
ματα, κᾶλλη. Μήτε κι ὁ παπαγάλος εἶχε μεγαλύτερο
κέφι. Μόνο ἐκεῖνο τὸ κινέζικο βαζάκι εἶτανε ζωηρὸ -
ζωηρὸ σήμερα, ἐνῶ ἄλλες μέρες σὰ μαμαρωμένο
στέκουνταν. Κοίταζε ψηλά τὸ βαζάκι καὶ κοίταζε τὸ
χρυσὸ καναρινί.

— Ἄχ, τί εὐτυχιμένο ἐκεῖνο ἐκεῖ ! ἔλεγε καὶ
ξανάλεγε. Κανένας δὲν τὸ πειράζει, πάντα εὐτυχιμέ-
νο θὰ εἶναι, τίποτα δὲν ἀγαπᾷ. Ἐμένα δὲ θὰ μὲ στεί-
λουνε νάνεθῶ ἐκεῖ ;

Ἄσὰ τῆ μέρα ἐκεῖνη δείχτανε πὼς κἀτι θὰ γίνεῖ
ὁ ἀέρας εἶχε φύσηξει δυνατὰ καὶ τὸ τζάμι, κλείνον-
τας, ἔσπασε. Ὑστερὰ ξανάγινε ἡσυχία. Οἱ μενεξέ-
δες σὰ νᾶκλαιγαν μέσ στὸ βαζάκι κι ἀπὸ τὸ πολὺ τὸ
κλάμα ἔσκυψαν ὄξω καὶ πέσανε... μὰ τίποτα δὲ συγ-
κινούσε τὸ βαζάκι, πού ἄλλες μέρες πικρόκλαιγε τὰ
πολυαγαπημένα του λουλουδάκια. Εἶχε καὶ τὸ βαζάκι
μενεξελὶ χροῦμα· καὶ στέκουνταν ἀκάνω σ' ἓνα θά-
θρο, χαριτωμένο κι αὐτό.

Ἄσὰ τῆ μέρα κείνη δείχτανε πὼς κἀτι θὰ γίνεῖ·
καὶ φύσηξε ὁ ἀέρας καὶ πάλι ἔκλεισε τὸ τζάμι· φύ-
σηξε δυνατὰ καὶ οἱ χαριτωμένες καὶ λιανοῦλες κουρ-
τίνες μπερδεφτήκανε μὲ τὸ λιανοῦλι καὶ χαριτωμένο
βάτο καὶ ἴθριξαν...

Ἄσὰ ἀνατριχίασαν ἐκεῖ μέσα μὰ ποῦ νᾶκούσεις
τ' ἀνατριχίασμα καὶ ποῦ νὰν τὸ δεῖς ! Ὁ κρότος ὁ
σκληρὸς ἀκούστηκε πού ἔσπασε. Κ' ὕστερα τίποτα
πιά. Τίποτα : μόνο ἓνα μικροῦλι κοριτσάκι μπῆκε μέ-
σα, μὲ τὰ ὀδύξανθα μαλλιάκια του χυμένα στὶς πλάτες
του, καὶ πῆσε τὸ καμμένο τὸ βαζάκι· δὲν ἔπαθε τίπο-
τα, μόνο τὸ ἄστρο του εἶχε σπάσει. Θοῦφαλα. Ἄγως
νὰν τὰ κοιτάξει, πῆρε τὸ βαζάκι· καὶ τὸ βαζάκι ἀνέ-
θηκε, ἀνέθηκε, κ' ἔφτασε ὡς τὸ χρυσὸ κλωθὶ τοῦ κα-
βαρινιοῦ.

Λάρισα

ΦΩΛΡΟΣ ΡΟΔΑΝΘΗΣ

Ο ΓΕΡΟ - ΕΡΓΕΝΗΣ

Τι σιωπὴ ! βουδά στὴν κάμαρή μου
ὅλα τὰ πόματα' ἀήνεχα καὶ μαῦρα·
σὰν μέσ στὰ βάθη νᾶμα μᾶς ἐρήμου,
μὲ συντροφιά τοῦ πόνου μου τῆ λαίρα .

Ὁ, πὼς ποθῶ ν' ἀκούγονταν τὰ γέλια
μὲ τῆς γυναίκας τὸ τραγουδὶ ἀνάμα.
καὶ τὰ λογιάκια πού σκορποῦνε μέλια
καὶ διώχνουνε τὸ καρδιοσπάχτρο κλάμμα.

Μὰ τίποτα ! Μονάχα τὸ ρολοῖ
σιγὰ - σιγὰ δυὸ λόγια μουρμουτίζει,
πού μουάζουνε γιὰ μέ σὰ μουροῖδι :
«Τικ τὰκ, τικ τὰκ, ἢ νύστη δὲ γυρᾶς».

Π. ΒΑΣΙΛΑΣ